



ת"פ 4707/08/16 - מדינת ישראל נגד אביאל חי יחזקאל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 4707-08-16 מדינת ישראל נ' יחזקאל

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רעות בן-משה
נגד
הנאשם אביאל חי יחזקאל
ע"י ב"כ עו"ד אסף טל

גזר דין - מתוקן

למניעת טעויות ולאחר תיקונו של גזר הדין בהחלטה בפרוטוקול היום, ניתן עתה גזר דין מתוקן.

השתלשלות ההליך:

- ביום 7.12.16, במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמה עונשית, הודה הנאשם בכתב האישום והורשע, וביום 8.3.18 צרף את ת"פ 3642-09-17 והורשע גם בו לפי הודייתו בכתב אישום מתוקן.
- הנאשם הורשע אפוא בעבירות הבאות:
 - א. תקיפה לשם גניבה, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977;
 - ב. גניבה, לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל;
 - ג. תקיפה חובלנית בצוותא, לפי סעיף 382(א) לחוק הנ"ל;
- לפי המוסכם הופנה הנאשם לשירות המבחן והתקבלו בעניינו שלושה תסקירים, מהתאריכים 5.6.17, 30.10.17 ו-4.10.18. בתסקיר האחרון המליץ השירות על ענישה קונקרטית של מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועל חיוב בצו מבחן.
- ביום 23.01.19 טענו הצדדים לעונש:

התביעה טענה לקביעתם של מתחמי ענישה הולמים בין שישה לבין שנים-עשר חודשי מאסר, לגבי כל אחד משני אירועי העבירה בגינם הורשע הנאשם. לעניין העונש הכולל, עתרה התביעה לשנת מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי;



ההגנה עתרה לאימוץ המלצתו של שירות המבחן, לעונש שעיקרו מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ולצדו פיצוי מתון;

מעשי הנאשם:

1. אירוע מיום 15.6.16 [ת"פ 3642-09-17]:

א. בשעת צהריים רכב חברו של הנאשם בכביש על אופניו החשמליות, כשמאחוריו נוסע במוניתו הנפגע מר א' נ'. בין השניים החל ויכוח שכלל חילופי קללות, והנפגע יצא מרכבו כשבידו מפתח. אותה שעה נקלעו למקום הנאשם ואחיו, רכובים על אופנוע בו נהג האח, והאח התערב בוויכוח;

ב. הנפגע החל לחזור לרכבו, ואז תקפו אותו הנאשם, אחיו וחברו, כשהנאשם הכה בפני הנפגע בפרק ידו, ושני האחרים הצטרפו במכות אגרוף ובבעיטות. כך גרמו הנאשם והאחרים לחתך מדמם באוזנו השמאלית של הנפגע [מסמך רפואי תע/1, תצלומים תע/2];

ג. לבסוף תפסו הנאשם ואחיו ברגלי הנפגע והכניסו אותו בכוח לרכבו;

2. אירוע מיום 24.7.16 [תיק עיקרי]:

א. בשעת לילה מאוחרת רכב הנאשם על אופנוע בו נהג חברו, והשניים עצרו ליד שלושה קטינים ילידי 2001 - הנפגעים א', ב' וג' - שהלכו לתומם ברחוב. הנאשם דרש מהקטינים את מכשירי הטלפון הסלולארי שלהם, ונפגעים א' וב' מסרו לידיו את מכשיריהם, מחמת הפחד שעורר בהם הנאשם;

ב. נפגע ג' סרב לדרישת הנאשם, אך הנאשם בעט בו ונטל מידיו את מכשירו, מסוג איפון 6;

ג. הנאשם והאחר הסתלקו מהמקום והוציאו את כרטיסי הסיים מהמכשירים שגנבו כמתואר לעיל;

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה - קביעת מתחמי העונש ההולמים:

1. שני האירועים הם אירועי עבירה נפרדים, המצדיקים קביעתם של מתחמי ענישה נפרדים. זאת, מבלי שניתן להסתיר את המאפיינים החוזרים בשני המקרים - האלימות הבריונית שהפגין הנאשם, כשהוא מנצל מצבים שבהם עדיפות הכוח היא לצדו, הן בתקיפה בצוותא, שלושה כנגד אחד, והן בהיטפלות לנערים צעירים. מאפייני המעשים, שיפורטו להלן, מתיישבים היטב עם מסקנתו הקשה של שירות המבחן לגבי הנאשם, שמרוכז בסיפוק צרכיו ואדיש לפגיעה בזולת.

2. באשר לענישה הנוהגת, עיינתי בפסקי הדין ובגזרי הדין שהגישו הצדדים: כתמיד, ניתן למצוא מקרים שבהם



הוטל עונש חמור במיוחד (התביעה הגישה גם פסק-דין שעניינו שוד) או קל במיוחד (בנסיבות כגון שיקולי אחידות הענישה, באחד מגזרי הדין שהגישה ההגנה). ההלכה הפסוקה מורה כי יש להחמיר בתגובה העונשית למעשי אלימות מהסוגים שביצע הנאשם, וככלל עוקבת הענישה הנוהגת אחר מדיניות זו, המחייבת מאסר.

3. האירוע מיום 15.6.16, תקיפה בצוותא:

א. הנאשם והאחרים פגעו באופן חמור בערכים המוגנים של שמירת הגוף והבריאות ואוטונומיית האדם על גופו כחלק מכבודו כאדם. הנזק הפוטנציאלי חמור, והנזק הקונקרטי אינו מתמצה בפגיעה הפיזית המזערית, אלא גם בתחושות הפחד, הכאב והעלבון שחש בוודאי הנפגע. קל לשער את אובדנה של תחושת הביטחון האישי, עניין חמור במיוחד כשמדובר בנהג מונית שפרנסתו בנהיגתו;

ב. חומרתה היתרה של תקיפה בצוותא משתקפת בהחמרה העונשית שצריך לצידה המחוקק, ואף עיקרה של פסיקה מבטא חומרה זו בענישה מחמירה. בנסיבות המקרה, כשמדובר באלימות שלוחת-רסן, כשהנאשם מתעבר על ריב לא לו^[1], הנוגע לשימוש בדרך, ייקבע מתחם שכל-כולו בתחומי המאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות;

ג. העונש העיקרי יוטל אפוא במתחם שייקבע בין ארבעה לבין שישה-עשר חודשי מאסר (תוך דחייה של המתחמים שהציעו ב"כ הצדדים - המתחם המצומצם מדי שהציעה התביעה, והמתחם המקל מדי שהציעה ההגנה);

4. האירוע מיום 24.7.16, תקיפה לשם גניבה וגניבה:

א. הנאשם פגע באופן חמור בערכי הקניין והחזקה, וכמובן שבערכים החשובים של שמירת הגוף והבריאות ואוטונומיית האדם על גופו כחלק מכבודו כאדם. הנזק הרכושי חמור, בהתחשב במחיריהם של מכשירי טלפון חכמים, אך עיקרו של הנזק המתמיד הוא בתחושות הפחד והעלבון של הקטנים, ובפגיעה הקשה בתחושת הביטחון שלהם;

ב. הנאשם נטפל לקטנים שהזדמנו בדרכו באקראי, מעשה בריון, למטרת בצע, ובאופן מחושב ומתוכנן. מדיניות הענישה הנוהגת מחייבת החמרה עונשית (וראו רע"פ 8566/13 **טקצינקו נ' מ.י.** (2015) ות"פ 9196-02-15 **מ.י. נ' טספסיון** (2016) ובו סקירת פסיקה);

ג. מן הראוי להתעכב על המשמעות החמורה של גניבת הטלפונים החכמים, כפי שהורה לנו בית המשפט העליון בע"פ 8627/14 **דביר נ' מ.י.** (2015): הש' עמית, בהסכמת חבריו, סקר את מדדי החומרה המיוחדים לגניבת מכשירים אלו, המשמשים לאדם בן-זמנו ארכיון וספר זיכרונות, צינור עיקרי לקשרי חברה ולקבלת מידע, וכלי האוצר מידע ופרטים החיוניים לתפקודו של האדם, לרבות יומן, פרטי התקשרות, ועוד. לא זו בלבד שגניבתו של מכשיר כזה מבעליו גורמת לנזק חמור שבעצם אובדנם של כל אלו (ומי הוא הזוכר לגבות מידע באופן שוטף ותדיר) - המצוקה הנפשית הנלווית לגניבת המכשיר היא מיוחדת בעוצמתה, וכוללת גם את החרדה מפני חשיפת תכנים פרטיים ואישיים ביותר לעיניהם של אחרים. נפסקה אפוא



הלכה ברורה, לפיה "אין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה";

ד. המתחם שהציעה התביעה, שתחתיתו בשישה חודשי מאסר, אינו הולם כלל את חומרת העבירות, ובוודאי כשמדובר בגניבתם של שלושה מכשירים. לא אעשה עצמי קטיגור-על, ותחתית המתחם שאקבע תהא זו לה טענה התביעה;

ה. מתחם העונש העיקרי ייקבע אפוא בין שישה לבין עשרים וארבעה חודשי מאסר (אף כאן, ומאותם טעמים, נדחים המתחמים שהציעו הצדדים);

5. קביעת מתחמי העונש לא הושפעה מגילו הצעיר של הנאשם, שאינו עומד כלל בתנאים שנקבעו בפסיקה ככאלה שכוחם יפה להמתקת חומרתם של מתחמים: ראשית, כעולה ברורות מתסקירי שירות המבחן, תפיסותיו והתנהגותו הבעייתיות של הנאשם הם קווי אופי יציבים למדי ואינם תלויים אפוא בגילו הצעיר (הרחבה להלן); ושנית, הצפי השיקומי (שמהותו שינוי תפיסות והתנהגות) אינו מזהיר, שכן הנאשם שולל כל בעייתיות מסוג זה ואת הצורך בטיפול (וראו ע"פ 6961/17 **אלקיען נ' מ.י.** (2018), ועוד ראו ע"פ 2420/15 **אברהם נ' מ.י.** (2015); דברי הש' חיות וסולברג בע"פ 452/14 **דבוש נ' מ.י.** (2014); דברי הש' ברק-ארז בע"פ 7661/13 **אבו-נאסר נ' מ.י.** (2014); דברי הש' רובינשטיין בע"פ 2357/13 **רוש נ' מ.י.** (2013); דברי הש' עמית בע"פ 7781/12 **פלוני נ' מ.י.** (2013));

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - קביעת העונש במתחמים:

1. הנאשם יליד 1998, כבן 20 כיום, רווק המתגורר עם אביו, עבד במספרה של אחיו ועתה במספרה משלו, לדבריו.

2. מוצא הנאשם במשפחה נורמטיבית. הוריו התגרשו כשהיה בן שמונה, אך הנאשם שמר על קשר טוב ויציב עם שני הוריו, וכך גם עם אחיו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד בתעודת בגרות, אך לא גויס לצה"ל. הנאשם סובל מהפרעת קשב וריכוז אך סרב ליטול ריטלין. בהיותו כבן 16 החל לחבור לחברה שולית ולהסתבך בפלילים.

3. שירות המבחן התרשם שהנאשם סובל מדימוי עצמי ירוד, אישיותו לא-בשלה, והוא אינו בוחל באמצעים כדי להשיג יתרונות חומריים ואחרים, בהם הוא רואה מדד יחיד לגבריות. הנאשם אימץ ערכים ודרכי התנהגות שולים ופורצי גבולות, מרוכז בסיפוק צרכיו, ולוקה בחוסר אמפתיה לזולת. הנאשם אינו מסוגל - ושמא מסרב - לזהות גורמי סיכון ומצבי סיכון לחזרה על עבירות.

4. בזהירות מחויבת אפנה לדברי הנאשם לאחר הטיעונים לעונש:

הנאשם נשא דבריו בהרחבה יתירה, כאשר מראשית ועד אחרית דבריו התייחס לרצונותיו שלו, הישגיו שלו ושיאיו שלו, ולמעט הבעת צער כללית ומצומצמת ("ואני מצר על-כך כמובן"), לא התייחס כלל לנפגעים ולאירועים - למעט התייחסות מכשירית לחלוטין, כשטען ש"בזכות אותם המקרים האלה ובזכות המעמד שאני נמצא בו היום, אני נמצא במעמד אחר בחיים שלי". עינינו הרואות, כי התרכזותו החריגה של הנאשם בעצמו וחוסר יכולתו או רצונו להתייחס לזולתו ולפגיעות שפגע בו, הופגנו גם עתה, על-אף התבגרותו. התרשמותו של שירות המבחן זכתה אפוא לאישוש



בדמות "תצוגת תכלית" באולם בית המשפט.

5. יחסו של הנאשם לעבירות שעבר:

הנאשם נוטה לצמצם את משמעות מעשיו ולהטיל את האחריות על אחרים, ש"שכנעו" ו"לחצו" אותו לביצוע העבירות, כשגם תיאורו את המעשים התאפיין במזעור. הנאשם אמנם הביע חרטה והדגיש את התרחקותו מחבריו 'הבעייתיים' ואת התמקדותו בקידום הקריירה המקצועית שלו, אך שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להפנים את חומרת מעשיו ולראות את הפגיעה שפגע בזולת. למעשה, הנאשם אינו מגלה תובנה אמיתית למשמעות מעשיו, אינו נוטל אחריות מלאה, ואינו סובר כי קיימת אצלו בעייתיות שיכולה להצדיק בחינה עצמית וטיפול.

6. תמונה קודרת זו מאוזנת במידת-מה ביכולתו המוכחת של הנאשם לנהל אורח חיים תקין ברובו, בכך שלא נפתחו נגדו תיקים חדשים, בשאיפתו להישגיות (אם תופנה זו לנתיבים נורמטיביים), ובהכרתו (ולו פגומה וחסרה) בפסול שבמעשיו.

7. שירות המבחן סיכם התרשמותו ומצא כי קיים סיכון ברמה בינונית להישנותם של מעשי אלימות, וחומרת תוצאתם של אלו עשויה להיות נמוכה. השירות סובר כי הנאשם זקוק לטיפול שיקטין הסיכון להסתבכויות נוספות, אך הנאשם אינו מכיר בצורך זה: אמנם, הנאשם נרתם פורמאלית לטיפול והשתתף בקבוצה טיפולית, אך התנהגותו גילתה ברורות כי הוא אינו מפנים את הצורך בטיפול ולכן גם לא מפיק מכך תועלת של ממש (גם כשהצליח פעם אחת לבקר את מעשיו ותפיסותיו באופן תחילי, שב לשלול בעייתיות). אין תמא כי השירות זיהה שהנאשם משתתף בטיפול מתוך מוטיבציה חיצונית בלבד, קרי - החשש מתוצאות ההליך הפלילי.

8. לדעת שירות המבחן, נחוצה במקרה זה ענישה קונקרטית משמעותית שעיקרה מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות. עוד המליץ השירות על צו מבחן, כדי לנצל את יכולתו החלקית של הנאשם להשתתף משמעותית בטיפול.

9. לזכות הנאשם יעמדו נתונים אלו:

א. גילו הצעיר של הנאשם, לרבות אישיותו הלא-מגובשת: אתן משקל ניכר לנתון זה (וראו ע"פ 8639/13 אלטרי נ' מ.י. (2014)), אך אשוב ואבהיר - הבעייתיות בתפיסותיו ובהתנהגותו של הנאשם אינה נובעת מגיל צעיר ואישיות בשלבי הבשלה, שכן לפי התרשמותו של שירות המבחן, מדובר בקווי אופי מתמידים למדי שהנאשם אינו מוצא צורך לתקנם;

ב. פגיעתה הצפויה של כליאה, בנתוני הנאשם - צעיר, לא מגובש וקל להשפעה - עתידה להיות חמורה;

ג. נטילת אחריות שבהודאה, הגם שאין עמה הפנמת-אמת, אליה נלוו חיסכון במשאבי ציבור ובעדויות הנפגעים;

ד. היעדרו של עבר פלילי;

10. נתונים אישיים אלו מצדיקים את קביעת עונשו העיקרי של הנאשם בשליש התחתון של מתחמי העונש, ועוד



תוספת-הקלה תגולם בהטלת העונש כאחד, תוך חפיפה ממשית של העונשים הראויים בגין שני אירועי העבירה. הקלות אלו לא יצדיקו הימנעות מענישה בכליאה, אך התקופה תהא קצרה יחסית: מאסר לא-ארוך יסקף את דרישותיו של עקרון ההלימה, תוך שההשלכות השליליות של המאסר יצומצמו מאוד.

11. לצד העונש העיקרי, אטיל עונשי מאסר מותנה והתחייבות כספית לתוספת הרתעה; קנס הנדרש לנוכח טיבה הכלכלי של עבירת הגניבה, שייקבע במתינות לנוכח המאסר הצפוי ויכולותיו המוגבלות של הנאשם, לדבריו; פיצוי לנפגעים יסקף את ההכרה בפגיעות שחוו (שרובן נזק לא-ממוני), וכשהסכומים ייקבעו על הצד הנמוך והבטוח.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שבעה חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בגין התיק העיקרי ותיק הצירוף;
- ב. שלושה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת רכוש מכל סוג, או עבירת אלימות מכל סוג לרבות איומים;
- ג. קנס בסך 1,000 ₪, או חודש מאסר תמורתו;
- ד. התחייבות בסך 1,000 ₪ למשך שנתיים מיום שחרורו, שתנאיה תנאי התנאי. לא תיחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך חודש ימים;
- ה. פיצויים לנפגעים, כמפורט להלן, שיחד עם הקנס ישולמו עד ליום 03.03.19:

- (1) למר נ', הנפגע בתיק הצירוף: 1,000 ₪;
- (2) לקטינים א' וב', נפגעי עבירת הגניבה בתיק העיקרי: 1,000 ₪ לכל אחד;
- (3) לקטין ג', נפגע עבירות התקיפה לשם גניבה והגניבה בתיק העיקרי: 1,500 ₪;

הוראות נלוות:

- א. התביעה תגיש בהקדם לבית המשפט רישום ימי המעצר לניכוי וכן טפסי פרטי מתלונן, שיסרקו לתיק כחסיים;
- ב. סכומי פיקדונות בתיק, לרבות בתיק הצירוף ותיקי מעצר קשורים, יושבו לנאשם לאחר קבלת אישור על כניסתו לכלא;
- ג. מוצגים שניתן לזהות בעליהם, יוחזרו לידיהם. מוצגים אחרים יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;
- ד. עותק גזר הדין יישלח לשירות המבחן לידיעה בלבד;



ה. לידיעת הנאשם: בקשות לדחייה נוספת בתשלום הקנס ופיצויים, או לפריסה לתשלומים, ניתן להגיש לטיפול המרכז לגביית קנסות לפי חוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995;

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, א' אדר א' תשע"ט, 06 פברואר 2019, במעמד הצדדים.

משלי כ"ו י"ז;

[1]